

عنوان مقاله:

کارکرد آب در معماری ایرانی پس از اسلام و شیوه های نوین بهره گیری از آب در سکونتگاه های معماری معاصر

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی عمران ، معماری و طراحی شهری (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسنده:

آفاق رضائزادی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، موسسه آموزش عالی خزر محمودآباد، مازندران، ایران.

خلاصه مقاله:

آب یکی از حیاتی ترین عناصر طبیعی به شمار می رود که سرمنشا آبادانی است و به دلیل ویژگیهایی چون پاک کنندگی از دیر باز رکن اصلی تمام ادیان الهی بوده و همانطور که می دانیم با توجه به ویژگیهای خاصش چون صدا، بافت، بو، رنگ و همچنین ایجاد حس رطوبت و خنکی بسته به حالتهاى مختلف سکون و مواج بودن که باعث فعال کردن حواس و ادراک انسان و القای حس آرامش، آسایش زیستی و تقدس بخشی به فضا از دیرباز دستمایه کار معماران ایرانی قرار میگرفت، اما در معماری معاصر تلاشی برای خلق روش های نوین بهره گیری از آب در معماری صورت نگرفته است و حرکت بی وقفه جوامع به سمت استفاده روزافزون از تکنولوژی، منجر به کم رنگ یا فراموش شدن شیوه های استفاده از آب در معماری معاصر شده است. در این رابطه از طراحی معماری مرتبط با این پدیده سخن خواهیم گفت و سعی می کنیم با یادآوری این بناها، درک اصول به کار رفته در آن ها و تطبیق آنها با فضاهای عملکردی امروزی بتوان مقدمه ای برای استخراج شیوه های نوین برای بهره گیری از آب در ساختمانهای امروزی را فراهم نمود. زیرا اهمیت دادن به آب اگرچه جزو شاخصه های معماری ایرانی است اما نقادان معماری معاصر از فقدان این ویژگی معماری ایرانی در معماری معاصر گله مند هستند. از این رو علل فقدان این عنصر آرامش بخش در معماری معاصر ایران نیز مورد کنکاش قرار گرفته است. در این مقاله ما بر اساس تطبیق های انجام شده سعی در شناساندن فضاهایی جهت طراحی فضاهای سنتی با کاربردهای مشابه را داشتیم که ایده ها و راهکارهای جدیدی را در اختیار طراحان آینده و بالاخص دوست دار محیط زیست می گذارد.

کلمات کلیدی:

آب، طراحی معماری، اسلام، معماری ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/806181>

